

gid wöi ei. Kaua nemmadi ei lausunud sõnna; pärast mees ütles: „Eks olle kurb luggu, et meil posse last! nabri-rahwa jures ümberkaudu on laste öiskamist kuulda, agga meil allati waikue assi.” Naene öhkas ja vastas: „Töösi kül ja vägga halle! — egga ma tabbaköki endam, kui agga ühhe ainfa laps, ja olleks se üks veel üsna veikene, minnu pärast mitte pitkem peialt, oleskin siiski rahbul ja armastaksime süddamest!” — Nönda räkisid need faks, ja kuida sõvisid, sundis: said pea lapse ja se olli terive, illus ja kõigis assis sammasluggune, kui teised lapsed; tahju agga, et jalla-tallast pea-laeni ei olnud pitkem, kui issa peial. Wannemad ollid rahbul ja nimmetasid tedda „peial-poisiiks.” — Küll immetasid ja teitsid magguja ja püddiga, agga laps ei kaewanud luggu, et kül aega möda tar-gemaks sai ja vägga wirk näitas ollera.

Kord läks issa metsa puid raunuma ja ütles naese vastu: „Hea melega jättaksin hebbuse veel koju, agga kes tulleb temmaga mo järrele?” Peial-pois kulis ja hüsdis: „Sellega posse häddal ärra karda issake, kül ma ollen õigel ajal hobbusse ja wankrega metsas!” Issa naeris narris juttu; kuida piddi veikene pois ohjad kätte wötma? — Agga lapsel olli suur julgus: „Kui

agga emma pannib hebbuse ratke, siis minna poen hobbusse pea otta körivade wahhele, seal on hobbusse körivas veel ohjade ašsemel, neist tömban ja lükkan, wén fa hüda, tuhu loom peab minnema!” Nönda peis, agga issa leppis selle nõnuga, et kord nähha saaks, kas assi nönda hobbib. Ohtu panni emma hebbuse wankre ette ja poissi hebbuse körivade wahhele istuma, ja kui se müüd heale töstis, torkas ja tombas, läks hobbusne illusaste õiget teed otsekohhe metsa; olli fa wanaa vägga loom. Seal, kus parremat kät metsa sisse piddid fallama, seisid faks meeist. Kui need kuulsid hüüdmist: eju, eju! agga keddagil ei näinud, — kust naad teadsid hebbuse pähha wadata! — siis essi-otsa kehkusid, agga siis wöt-sid kätte ja läksid emalt wankre järrele, et imme-luggu nääksid. Hebbuse läks siinna, kus mees pürid raius, ja jää siis seisima, agga peial-pois, kui onuma issa näggi, ütles: „Noh, siin me' ol-leme; müüd tösta mind mahha, siin on weider istumimine!” Issa piddas pahhema käega hoost; teisega hakkas pojast kinni ja pauni tedda mahha; agga pojasil olli hea meel, et seal temma kohhal witsa raag maas olli, mis peale wöis heita ja ennast kigutada. Faks wörast meeist, kui sedda näggid, pannid vägga immekö, ei teadnud, mis